

Konečný scénář – Milan Řezníček

Komentář: Milan Řezníček, skautskou přezdívkou Skippy, se celý život věnoval práci s lidmi. Pracoval jako mistr v jihlavské firmě Tesla, kde se vyráběly součástky do elektroniky. Tam začal v 80. letech jezdit jako vedoucí na zaměstnanecké dětské tábory k rybníku Dolnímu Mrzatci u Mrákotína. Krajina Vysočiny pro něj vždycky hodně znamenala. Jednou na podzim vzal na toto místo i svoji manželku.

Pamětník: *„A to jsme tak seděli, posvačili jsme a koukali se na tu krásu ozářenou; barevný lupení a voda lesknoucí se, stříbřité vlnky to byl takovej zážitek, takovej pamatovák“*

Komentář: V 80. letech pana Řezníčka a jeho manželku pozvala jeho sestřenice na návštěvu do Západního Německa, a zároveň mu nabídla, že by tam mohli zůstat natrvalo.

Pamětník: *„My jsme přijeli a ten její manžel otevřel noviny a teď říká, co umíš a co bys chtěl dělat? Já povídám: Proč? No, já ti najdu práci. A v ten moment se mi objevil v očích, v mysli, v mozku pohled na ten rybník, na ty lesy a já jsem si říkal, tohle to já už nikdy nevidím.“*

Komentář: Milan Řezníček měl v rozhodování naprosto jasno.

Pamětník: *„Já mám děti v Česku. To ne, to neměj strach, přes červenej kříž je sem dostaneme. Co chceš dělat? Povídám: Ne, já se chci vrátit.“*

Komentář: Po revoluci se Milan Řezníček stává členem obnoveného Junáka. V jihlavském středisku Divočáci se věnoval nejmladším chlapcům, vlčatům. Jejich první tábor trval celé čtyři týdny a začínal dlouhým týdenním putováním.

Pamětník: *„Když jely vlčata na tábor, abysme je tak trochu zklidnili a zkulturnili, tak jsme po vzoru skautů v šedesátém osmém taky dělali puťáky.“*

Pamětník: *„Vždycky jsme říkali: Tak loni jsme šli od jihu, tak letos půjdeme od severu, každý rok jsme měnili směr. Každá družina si táhla svou káru. Tam si dali batohy a veškeré věci, které měli. Dopředu se přivázal provaz, tam šel jeden, který to táhl, dva šli po boku, tlačili a čtvrtý řídil káru.“*

Komentář: Na táboře se skauty hráli různé hry, které měly děti připravit na různé životní situace. Jednou podnikli akci, při které namaskovali zranění a děti měly prokázat svoji schopnost poskytnout první pomoc.

Pamětník: *„My už jsme byli domluvený, byla tma, po večerce, děcka už spaly a najednou vběhlo do tábora děvče, a řvalo „Pomóc, pomóc! Tam v Mrhatině, ve skalách, volá někdo o pomoc.“ No, jak přiběhla, tak zmizela. Tak jsme vzbudili celej tábor. Tenkrát bylo ještě období, kdy nebyly mobilní telefony, takže jsme nemohli volat o pomoc. Takže jsme šli na tu Mrhatinu. Ty nejstarší kluci šli, tam ležel pán, udělali provizorní nosítka, jak se to naučili, že se to má dělat, pak ho transportovali k autu, naložili ho do auta a odvezli ho.“*

Komentář: Kvůli náhodné návštěvě policie druhý den si někteří dodnes myslí, že se tato situace opravdu odehrála. Vedoucí dětem řekli, že policisté přijeli všem poděkovat za záchranu lidského života z minulé noci.

Komentář: Pan Řezníček se ve svém životě řídí tímto moudrým skautským heslem.

Pamětník: *„Chce to jen chodit a mít otevřeny oči a nastražený uši, jak se říká u skautů, u vlčat.“*